

**AI BIRUIT PATIMA,
AI BIRUIT TRISTEȚEA**

Cu Dumnezeu,
toate sunt cu puțință

traducere din limba sârbă
VALENTIN - PETRE LICĂ

ediție diortosită de
SLADJANA GURGU

PREȘANIA

CAPITOLUL
I

DESĂVÂRȘIREA
DUHOVNICEASCĂ
NU ARE SFÂRȘIT

*Convorbiri ale lui Vladeta
Ierotici cu starețul Tadei
ținute la Mănăstirea Tuman
între 1978 și 1981*

Părintele Tadei este stareț al Mănăstirii Tuman, care se află la câțiva kilometri de Golubaț, un așezământ monahal cu cinci maici viețuitoare. M-a cucerit după doar câteva cuvinte pe care le-am schimbat în curtea conacului mănăstirii unde locuiește.

S-a născut în anul 1914, a fost monah încă din tinerețe și a petrecut mai mulți ani în mănăstirile din Peci, Gorniak și Vitovnița până ce a ajuns în această mănăstire. Scund de statură, subțire, cărunț, cu barba și părul aproape albe, cu ochii blânzi, căprui, vorbește smerit și viu. Se simte că e plin de ceva ce radiază din el și îi atrage pe oamenii care își doresc să-i fie în preajmă.

BOLILE – CHEMAREA LUI DUMNEZEU LA POCĂINȚĂ

Înainte de toate, am vorbit despre boli, îndeosebi despre cancer. În vara aceea, fusese la băile Prolom, lângă Kurşumlia, unde mulți s-au vindecat de această suferință. Părintele Tadei povestește despre un bolnav de cancer la nas, aflat într-un stadiu avansat, că s-a vindecat după

câteva luni petrecute la băile de aici, rămânând doar cu o cicatrice. „Trebuie, firește, să și crezi în puterea tămăduitoare a apei balneare,” spune părintele Tadei, „de a cărei valoare reală nu este niciun motiv de îndoială. Cel mai însemnat lucru dintre toate este cum primește bolnavul adevărul despre boala sa. Pentru a nu intra în neorânduiala vieții emoționale a oamenilor care au făcut cancer, de trebuință este ca el să primească vestea bolii cu liniște. Dacă bolnavul nu se înfricoșează și nu se tulbură, cancerul nu va crește rapid sau nu va crește deloc. Dimpotrivă, tulburarea emoțională, grija și frica peste măsură îi grăbesc evoluția. Dacă cineva își mai pune și întrebări cu privire la sensul adânc al apariției bolii sale, se află pe calea cea mai bună a unei posibile vindecări, așa că îndreptarea căii strâmbe a vieții de până atunci este cu atât mai importantă.”

Mi-am amintit atunci de lectura recentă a referatului unor medici japonezi, susținut în cadrul unui congres internațional de medicină psihosomatică de la Roma. Au comunicat istoria a zece bolnavi de cancer, aflați, majoritatea în fază avansată, care, cu excepția a doi dintre ei, s-au vindecat fără niciun tratament și, după mai bine de zece ani de la diagnosticarea histologică a bolii, s-au însănătoșit. Aproape toți erau oameni credincioși, toți știau ce boală au, toți primiseră această cunoaștere cu pace, iar mare parte chiar ca pe un semn al nevoii de îndreptare a vieții lor de până atunci. Părintele Tadei spune că înșelarea este cea mai grea boală a omului și, întrucât fiecare om este aplecat spre înșelare, bolile trupești se fac îndreptători și muștrători ai săi. Acesta se revoltă

împotriva bolii, este înclinat spre cârtire și spre refuzul de a-i da un sens și, cu toate acestea, omul sănătos, omul întotdeauna perfect sănătos, pierde mai ușor legătura cu Duhul decât cel bolnav.

DESĂVÂRȘIREA DUHOVNICEASCĂ NU ARE SFÂRȘIT

Altă temă frecventă a convorbirilor noastre a fost tânjirea și dorirea omului după Dumnezeu și desăvârșirea duhovnicească. Părintele Tadei, asemeni părintelui Iustin Popovici, socotește că ideea reîncarnării nu trebuie primită, deoarece fiecare om se desăvârșește după moarte, începând de la acea treaptă a înălțimii lui duhovnicești pe care a atins-o la adormirea întru Domnul.

„Nu este nici un somn până la Înfricoșata Judecată, precum învață unii sectanți. Cum poate duhul să doarmă? El este neîncetat treaz și lucrător. Trupul nostru nu este în stare să însoțească duhul în această lucrare a lui, și aici își are obârșia visul, în timpul căruia trupul, într-un anume fel, se desprinde de duh, se predă odihnei și reînnoirii. În acest timp, duhul este în lumea sa. El poate intra acolo în comuniune cu duhurile morților sau cu lumile duhovnicești, îndeobște. Se întâmplă rar ca omul să-și mai amintească ceva dimineața. Există, de bună seamă, și vise obișnuite născute din țesătura sufletului. Cele care îl preocupă cel mai mult în starea de trezie, acelea se desfășoară și noaptea, ca într-un film.

Este anevoie ca Dumnezeu să Se arate omului când acesta e precum o oglindă spartă în care până și povețele

duhovnicești se reflectă întotdeauna fragmentar. Fiecare primește atât cât poate duce și pe cât este de spartă oglinda cu care a venit în lume. Hristos a venit pe pământ ca oglinda noastră să fie iarăși întreagă și, așa întreagă, să Îl primească deplin pe Dumnezeu. De bună seamă, mulți nu Îl pot înțelege pe Dumnezeu și nici nu pot să-L primească în sine în chip desăvârșit. În starea de acum, trupul nostru nu poate să țină Lumina în el. Acesta este posibilul motiv pentru care sfinții, luptându-se întreaga lor viață cu ispitele și biruindu-le, au primit iluminare și, foarte curând după această iluminare, s-au mutat în lumea cealaltă. Mare le este bucuria acolo, căci împreună pătimesc și în dragoste cântă laolaltă cu celelalte suflete asemenea lor, care Îl preamăresc pe Dumnezeu, iar pe lângă toate acestea își păstrează personalitatea, dar nicidecum într-un chip egoist, ci așa cum o păstrează întotdeauna pe pământ chiar și oamenii duhovnicești. La aceștia, mintea, voința și inima au ajuns una. Cel mai adesea, însă, acestea sunt dezbinat în om, de aici și nenumăratele-i necazuri în viață. La duhovnicii mari aceasta nu este numai o lumină din afară, pe care Harul o scoate din când în când la iveală, ci este una lăuntrică, mult mai adâncă și mai trainică; ea se ridică din inimă și umple omul întreg. Această lumină este Dragoste și numai prin ea omul se află cel mai aproape de Dumnezeu, care este însăși Iubirea. Desăvârșirea omului și apropierea de Dumnezeu sunt veșnice, căci Dumnezeu nu este doar cu neputință a fi cunoscut și pătruns cu mintea, ci e și de neatins. Totuși, în iubire suntem cel mai aproape de Dumnezeu și la cel mai sigur adăpost. Atingerea Duhului

este fulgerătoare, felul în care noi înțelegem timpul nu are nicio însemnătate în rândul ierarhiilor duhovnicești. Iar aceste ierarhii există; în Evanghelie este spus: „În casa Tatălui Meu multe locașuri sunt.” /Ioan 14, 2/ De la măsura duhovnicească la care am ajuns aici primim, după moarte, locașul potrivit și sufletele înrudite alături de care să viețuim mai departe acolo. Nu este totuna ce a dorit omul și pentru ce s-a luptat în timpul vieții sale pe pământ. Omul duhovnicesc s-a luptat pentru cele duhovnicești, pentru intrarea în Cer, omul trupesc s-a luptat pentru cele pământești. La prima vedere, pare că este mică deosebirea între cineva care a crezut în ideea de dreptate, s-a luptat pentru ea, punându-și chiar viața în joc, și cineva care a crezut în ideea și în dreptatea cerească, acestea neîmplinindu-se niciodată aici, pe pământ. Deosebirea este totuși una mare, astfel încât, în ciuda unei credințe, cinstiri și jertfe aparente ale cuiva care caută dreptatea pe pământ, acela va continua să dorească în chip greșit și se va afla în tovărășie greșită și după moarte. Sufletele înrudite se caută unul pe celălalt și aici și acolo. Atunci când întâlniți aici un suflet înrudit duhovnicesc, rămâneți cu el, căci e mare bucurie să vă întovărășiți cu cei de-un cuget.”

Când, la auzul acestor cuvinte, am făcut observația că în numeroase mănăstiri călugării nu se înțeleg între ei, părintele Tadei a zâmbit și a răspuns că este adevărat, motivul fiind că aceia sunt numai aparent de-un cuget.

„Majoritatea își păstrează obiceiurile, scopurile și dorințele egoiste. De aceea, mulți sfinți au părăsit mănăstirea și s-au retras într-o chilie însingurată.”

E greșit să procedezi așa sau e greșit să rămâi între monahi, în mănăstire, am întrebat.

„Asta au vrut să știe și duhovnicii înșiși și au primit răspuns din lumea duhovnicească cum că, dacă duhul iubirii este prezent, ambele căi sunt drepte.”

CINE ÎL ISPITEȘTE PE OM – DUMNEZEU SAU OMUL?

Părintele Tadei nu răspunde niciodată direct la întrebările mele, ci prin învățături din *Viețile Sfinților*. Așa a făcut și la întrebarea mea despre cine îl ispitește pe om: Dumnezeu sau omul se ispitește pe sine însuși, întemeindu-mă pe aparenta contradicție din Epistola Apostolului Iacov („Nimeni să nu zică, atunci când este ispitit: De la Dumnezeu sunt ispitit...” /Iacov 1, 13/) și din Psalmul 135, precum și din alte câteva pasaje din Vechiul Legământ. Asemănându-se în aceasta aproape tuturor duhovnicilor ortodocși pe care i-am cunoscut, părintele Tadei este mai înclinat să creadă într-o lucrare mai mare a lumilor duhovnicești din jurul nostru, atât a celor bune, cât și a celor rele, decât a celor dinlăuntru nostru. El socotește că starea lăuntrică a omului, ceea ce ar putea fi numită „lucrarea lui sufletească,” se potrivește, atrage și trezește anumite puteri duhovnicești. Nu am reușit să înțeleg ce crede părintele Tadei despre libertatea omului, mai cu seamă, despre starea actuală a omului european și despre marea tăcere – aș putea chiar spune retragere și așteptare a puterilor duhovnicești în fața hotărârii libere a acestui om european – în fața lumii spirituale. Stăruie

încă, se pare, în înțelegerea duhovnicilor noștri ortodocși, ceva copilăresc în felul în care ei îl privesc pe om, aș spune uneori, mai ales în felul în care privesc omul nostru, pe care îl identifică într-o oarecare măsură cu omul în general. Trebuie reamintit că părintele Tadei nu este un om școlit, abia dacă a terminat școala mănăstirească, ceea ce nu înseamnă că nu a iubit să citească cărțile, deși nu foarte mult. Povețele sale sunt mai degrabă rodul unei înțelegeri launtrice, decât o consecință a cărților citite.

ÎNTREBĂRI BLESTEMATE

Într-una dintre zile, am mers pe jos împreună cu părintele Tadei de la Mănăstirea Tuman la postnița starețului Zosima Sinaitul¹, din veacul al XIV-lea, care, după predanie, s-a nevoit în locurile acelea. Pe drum am adus vorba despre diverse probleme „între cer și pământ.” Simțind că mă chinuie „întrebări blestemate” cu privire la obârșia răului, anume de ce dreptii pățimesc, iar păcătoșii se bucură, și altele asemenea, părintele Tadei mi-a vorbit despre cum mintea omului nu poate înțelege și accepta ceea ce îl depășește. Dacă, totuși, se poate înțelege ceva din „lumea cealaltă,” omul o dobândește atunci când se smerește. Aici îmi citează cuvintele lui Hristos către Nicodim, a căror tâlcuire este: „Dacă nu înțelegi cele pământești, cum le vei înțelege pe cele cerești! Omul trebuie să atingă chipul sfințeniei ca să i se descopere ceva.”

¹ Sfântul Cuvios Zosima Sinaitul este un sfânt sârb care a viețuit în Mănăstirea Tuman, din estul Serbiei, în veacul al XIV-lea. Este prăznuit pe 8 august după calendarul vechi și pe 21 august după cel nou.

Astfel i s-a descoperit, de pildă, Sfântului Nil Izvorătorul de Mir², care a viețuit în veacul al XVII-lea, că Antihristul se va naște în neamul evreilor dintr-o fecioară, pe cale nefirească.

Mai departe, Sfântul Nil a profetizat că Antihrist se va arăta tuturor, și anume, într-o imagine care vorbește, care seamănă cu imaginea produsă de ecranul televizorului. Va fi cinstit ca un miel, îi va atrage pe mulți până ce va dobândi puterea. Apoi a profetizat cum cardinalii se vor ridica împotriva papei și că monahismul va dispărea, căci și acesta se va strica. Sfântul Nil a observat semnele aplecării monahilor spre materialism încă din vremea sa, în Sfântul Munte. De pildă, dorința de avere sau ocărârea monahilor între ei. Iar vechea pravilă călugărească e binecunoscută: orice face fratele tău în mănăstire nu lua în seamă, nu-ți este ție dat să-l mustri, să-l critici.

Sfântul Petru s-a lepădat de Hristos de trei ori, iar Sfântul Toma a cerut să atingă rănilor lui Hristos Cel Înviat ca să ne fie nouă astăzi mai ușor când ne lepădam de Hristos în același chip sau atunci când nu avem credință.

„ÎN CASA TATĂLUI MEU MULTE LOCAȘURI SUNT”

Cuvintele lui Hristos: „În casa Tatălui Meu multe locașuri sunt” /Ioan 14, 2/ înseamnă, cum spune părintele Tadei, că „în univers sunt ființe care se află pe

² Sfântul Nil Izvorătorul de Mir sau Nil Athonitul este un cuvios care a trăit în secolul al XVII-lea și s-a nevoit în munții de pe lângă Mănăstirea Marea Lavră din Muntele Athos. Prăznuirea lui se face la 12 noiembrie.

diferite trepte de creștere duhovnicească. Nu trebuie să socotim că unele dintre aceste ființe nu sunt în stare să ia chip material și, astfel, să ni se arate și să ne spună adevăruri duhovnicești. De bună seamă că sunt și ființe duhovnicești care se află pe trepte diferite ale răutății. Ca ființă liberă, omul alege și hotărăște. Ceea ce el gândește și cum gândește face universul să tresară, atrăgând sau respingând ființe nevăzute, prin felul și puterea gândurilor sale. Cosmosul este o uriașă centrală a gândurilor. Se cuvine să fim plini de gânduri bune ca nu cumva să lăsăm loc celor rele. După venirea lui Hristos, ființele diavolești nu mai pot pricinui rău Cerului, rămânându-le numai pământul și omul. Asupra omului ele lucrează atât direct, cât și mijlocit, uneori prin intervenția unui răposat, care s-a arătat gata de a sluji ca un fel de canal pentru lucrările diavolului asupra unui om viu. Astfel de exemple am avut în viața călugărească.”

CRIZA MONAHISMULUI

Părintele Tadei povestește cum, tânăr fiind, pe când se pregătea să intre în monahism, i s-a spus că are o vedere idealistă despre călugărie și că o poate împlini numai în mănăstirea rusească de călugări de la Milkovo. Acolo a și mers, iar întâlnirea cu monahii ruși, dintre care unii veniseră direct de la vestita mănăstire din pustia Optinei, din Rusia, a fost decisivă în hotărârea lui de a deveni și de a rămâne monah. Părintele Tadei socotește că astăzi, pretutindeni, monahismul este în prăbușire, mai cu seamă la noi, căci între cele două războaie mondiale, a

fost pierdut un prilej nemaipomenit de a se împlini ceva pentru întărirea credinței în sânul poporului, așa cum a fost folosit acest prilej în România, unde, în ziua de astăzi, și comuniștii își botează copiii. Înainte de război, în loc să lucreze pentru credință, unii preoți de-ai noștri s-au îndeletnicit cu politica și, astfel, au dat o pildă rea poporului.

„PERIOADA ÎNTUNECATĂ”

Când i-am mărturisit odată părintelui Tadei despre schimbările tot mai dese ale așezării mele sufletești-duhovnicești, a făcut o comparație cu „apropierea unei oști vrăjmașe, atunci când înfrângerile sunt tot mai dese și mai grele. Dar când vine «perioada întunecată», cel mai important este să ocolești îndemnul. Căci, dacă acest îndemn al gândurilor rele este primit și o singură dată, începe lupta care se poate preface într-una îndelungată, cu un sfârșit necunoscut. Dar dacă prilejul este respins, lupta nu începe deloc, puterile rele se retrag și astfel s-a câștigat experiență. «Perioada întunecată» vine din pricina greșelilor noastre sau prin îngăduința lui Dumnezeu pentru a dobândi experiență. Cum vom înțelege necazurile celorlalți oameni dacă noi înșine nu am trecut niciodată prin încercări! Cu cât necazul este mai mare, cu atât înțelegem că nimic nu putem face fără Dumnezeu. Îndeosebi este cu neputință a agonisi pacea sufletească trainică, bucuria și luminarea fără Dumnezeu. Omul este o ființă adânc căzută, nicio lege nu a fost îndeajuns să-l izbăvească pe om, a trebuit ca Însuși Dumnezeu

să coboare pe pământ și să ni-L lase pentru totdeauna pe Hristos, Care ne arată calea mântuirii.”

LUPTA CU MÂNIA

Cum trebuie luptat cu mânia? Părintele Tadei a ajuns singur la această întrebare în timpul convorbirii, ca și cum ar fi știut că este o problemă pe care mă gândisem să o discut cu el. Mi-a dat exemplul a doi părinți din Sfântul Munte ce s-au silit în lupta cu ispita mâniei vreme de paisprezece ani. Unuia dintre ei i s-a arătat Însuși Hristos, Care i-a zis că mânia se biruie prin lepădarea dorințelor și a voii proprii. Părintele Tadei spune că „mânia noastră își are izvorul fie în neîmplinirea dorințelor noastre, fie prin ridicarea noastră mai presus de cei pe care ne mâniem. Dacă vom înceta să ne punem față de oameni ca judecători și ca fiind cineva de valoare mai mare, nu ne vom mai mânia. Asemenea și cu tulburările noastre. Gândurile tulburi provoacă o stare haotică față de oamenii pe care îi întâlnim. Trebuie să ne deprindem a ne stăpâni gândurile, să punem ordine în ele și atunci cu nimic nu ne vor putea răni gândurile tulburi ale altor oameni. Trebuie să deprindem simplitatea lui Hristos. Când dorim să mergem în vizită la cineva, dacă ne gândim dinainte că poate îl vom deranja, atunci vizita noastră nu va decurge cum se cuvine căci deja ajungem cu gânduri abătute care vor avea o înrâurire negativă asupra celui pe care îl vizităm.

Nu avem smerenie până când inima nu se liniștește și nu începe să primească fără patimă înrâuririle dinafară.

Această stare nu este ușor de dobândit și nu înseamnă lipsă de simțire față de durerile și suferințele celorlalți oameni, ci numai față de propriile dorințe care continuă să ne pricinuiască suferință. Cum să te lipsești de sine și totuși să rămâi sensibil la durerile semenilor și ale lumii? Doar prin muștrare de sine.”

ISTORIA SE ÎNDREAPTĂ SPRE SFÂRȘITUL EI

„Istoria, însă, merge către sfârșitul ei. Apocalipsa și Înfricoșata Judecată ar fi venit de mult dacă nu ar fi fost rugăciunile curate ale credincioșilor care întârzie acest ceas. Tradiția spune că veacul al VI-lea după Hristos a fost vital pentru un posibil sfârșit al lumii. Și atunci rugăciunile oamenilor sfinți au fost acelea care au amânat sfârșitul. Cu trecerea timpului, creștinii adevărați vor fi tot mai puțini, tot mai puține rugăciunile osârduitoare și tot mai puține posibilitățile de amânare a sfârșitului. Valul necredincios de astăzi nu va cruța niciun neam. Nu ne mai putem aștepta ca vreo țară, fie ea și Rusia ortodoxă, să reverse lumina mântuirii peste toți oamenii. În Rusia, unde am fost în urmă cu două luni, stăpânește încă mare silnicie asupra Bisericii și a credinței. Această apăsare ajută oamenii să devină sau să rămână credincioși și, astfel, se și mântuiesc. Dar răul Satanei a pus stăpânire pe Rusia și, chiar dacă nu ar mai fi regimul de astăzi, de care tot mai mulți oameni sunt nemulțumiți, nu înseamnă că va veni o conducere creștină. Și Grecia ortodoxă este tot mai amenințată, anevoie va opune rezistență Apusului, a cărui

învrăurire este premeditată. Azi, toată civilizația merge către abaterea atenției omului, mai cu seamă a tinerilor, de la sine, de la privirea înlăuntru, în inimă, către valorile lui esențiale. Cultura materială îl abate de la această privire, oferindu-i distracții permanente și griji exterioare. Astfel, valorile duhovnicești umbresc.”

STAREA SUFLETULUI ÎN CLIPA MORȚII

Vechiul Legământ învață că este de o importanță vitală starea sufletului în clipa morții. Sufletul pocăit precum cel al tâlharului de pe Golgota, indiferent de faptele rele săvârșite în cursul vieții, merge direct în veșnicie, alături de acele duhuri care după măsura lor duhovnicească corespund treptei lui de pocăință.

Părintele Tadei nu este înclinat către „cântărirea sufletelor,” fie și în balanța Arhanghelului Mihail. „Sufletul care a săvârșit fapte bune în viață, dacă a căzut din Bine, chiar dacă asta s-a întâmplat cu puțin timp înainte de moarte, nu poate «conta» pe o stare de fericire în viața de apoi. De asemenea, nu este bine dacă sufletul care nu s-a curățat îndeajuns moare în somn, căci «filmul» se derulează cel mai adesea negativ și cu imaginile acestea negative sosește în lumea cealaltă.”

L-am întrebat pe părintele Tadei dacă în Noul Legământ a fost îndreptată această judecată, după părerea mea peste măsură de aspră, a stării sufletului în momentul morții, aspră mai cu seamă în raport cu învățătura despre reîncarnare și karmă în religiile orientale. Părintele Tadei nu găsește nici în Evangheliile ceva esențial

diferit, în afară de vămile prin care trec toate sufletele creștinești. De ce numai cele creștinești? Pentru necreștini ar fi ca și cum ar fi valabile alte „reguli” după moarte, zice părintele Tadei. El spune că „sufletelor necreștinești bune le este dată posibilitatea ca după moarte să se apropie și să-L cunoască pe Hristos pe Care nu au avut prilejul să-L cunoască pe când erau în viață.”

CUPRINS

PAGINA 5	CAPITOLUL I DESĂVÂRȘIREA DUHOVNICEASCĂ NU ARE SFÂRȘIT
PAGINA 21	CAPITOLUL II SĂ ÎNCREDINȚĂM TOTUL ÎN MĂINILE LUI DUMNEZEU
PAGINA 27	CAPITOLUL III RĂULUI NU SE POATE ȘI NU TREBUIE SĂ ÎI RĂSPUNDEM CU RĂU
PAGINA 37	CAPITOLUL IV SĂMÂNȚA MISIUNII ORTODOXE ESTE SEMĂNATĂ ÎN ÎNTREAGA LUME
PAGINA 47	CAPITOLUL V DUMNEZEU VOIEȘTE SĂ FACĂ DIN NOI, OAMENII, DUMNEZEI
PAGINA 89	CAPITOLUL VI CU DUMNEZEU TOATE SUNT CU PUTINȚĂ
PAGINA 95	CAPITOLUL VII URMĂ ÎN TIMP
PAGINA 105	CAPITOLUL VIII ÎN VIAȚA DUHOVNICEASCĂ TOTUL ESTE ÎNSEMNAT
PAGINA 125	CAPITOLUL IX SFATURI DESPRE SĂNĂTATE ȘI VINDECAREA BOLILOR
PAGINA 143	CAPITOLUL X POVEȚELE STAREȚULUI TADEI PE FELURITE TEME DIN VIAȚA CREȘTINULUI
PAGINA 157	CAPITOLUL XI SĂ IERTĂM TUTUROR TOATE
PAGINA 203	CAPITOLUL XII SĂ FIM BUNI PENTRU NOI ȘI PENTRU ALȚII

COLOFON

Traducere/ Valentin - Petre Lică

Diortosire/ Sladjana Gurgu

Redactor/ Nina Bercan

Lector/ Aniela Târnaucă

Fotograf/ Goran Velikovici

Copertă/ Cristina Andrieș

Layout/ Atelierul de grafică.ro

Dtp/ Mihăiță Stroe

Editura Predania/ București

www.prietenii-predania.ro

Distribuție/ Supergraph

0728 303 566

ISBN 978-606-8195-77-3

București

2020

PREȘANIA

